

ANTE ŽANETIĆ

(Blato, 18. siječnja 1936. - 18. prosinca 2014. Wollongong)

U dalekoj Australiji preminuo je poznati Hajdukov nogometaš i nositelj zlatne olimpijske i europske srebrne medalje Ante Žanetić, naš dragi Luli. Bio je igrač neiscrpane energije, podjednako uspješan u obrambenim i napadačkim akcijama.

Ante Žanetić Luli rođen je 18. siječnja 1936. godine u Blatu na otoku Korčuli, gdje je u tamošnjem Zmaju započeo nogometnu karijeru 1952. Naredne 1953. godine prešao je u Dubrovnik, a 1955. dolazi u Hajduk. Bio je igrač sredine terena, jugoslavenski i hrvatski nogometni reprezentativac.

Za Hajduk je nastupao do ljeta 1961. godine kada je emigrirao iz Jugoslavije. U Hajduku je odigrao 254 utakmice i postigao 41 zgoditak. Napustivši Jugoslaviju, skrasio se u Belgiji i nastupao za FC Brugge. Međutim, nakratko jer je zbog bolova u leđima rano morao prestao s igranjem. Iz Belgije je 1968. godine odselio u Australiju, gdje je po dolasku tri mjeseca bio trener Croatije iz Sydneya, da bi se potom prihvatio drugog posla.

Žanetić je za A reprezentaciju Jugoslavije, kao nogometaš Hajduka, od 1959. do 1960. godine, odigrao 15 utakmica i postigao dva zgoditka. Debitirao je protiv SR Njemačke u prijateljskoj utakmici u Hanoveru 20. prosinca 1959. godine (1-1), a od dresa reprezentacije Jugoslavije oprostio se u finalu Olimpijskih igara u Rimu 10. rujna 1960. godine protiv Danske (3-1).

Nastupio je na europskom prvenstvu u Francuskoj 1960. godine, gdje je osvojio srebrnu medalju, a sudionik je i velikog finala kada je reprezentacija SSSR-a pobijedila Jugoslaviju s 2-1.

Jednom je, kao nogometaš Hajduka, nastupio i za reprezentaciju Hrvatske u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije u Zagrebu 12. rujna 1956. godine (5-2). Odlukom Hrvatskog nogometnog saveza ta je utakmica priznata kao službena.

Najveću nogometnu radost, po vlastitom priznanju, doživio je kada je došao u Hajduk. Odjednom je drvene klupe trećeg razreda putničkog vlaka zamijenio spavaćim kolima. Više nije bio provincijski nogometaš nego se našao u društvu Matošića, Vukasa, Brokete i drugih. Prošla su vremena strepnje i nestrpljivog iščekivanja nedjeljnih rezultata Hajdukovih okršaja, postao je Luli i sam sudionikom stvaranja Hajdukove povijesti. Nedostižni snovi postali su stvarnost.

Zauvijek je zapamtio prvu službenu utakmicu 2. listopada 1955. godine i svoj debi u bijelom dresu protiv Zagreba u Zagrebu. Pred utakmicu ga je kapetan Frane Matošić savjetovao: "Čuj Ante, pripazi na Vukasove dijagonale. Čim loptu primiš nastoj uposliti Repca." Savjeti su Žanetiću tada bili itekako potreb-

ni, potrebniji nego ikada u životu. On, golobradi mladić, našao se u najboljoj jedanaestorici u prvoj utakmici za Hajduk...

Bez reputacije i igračkog staža istrčao je na teren. Uživao je u novim kopačkama i u aplauzu vjernih Hajdukovih navijača; Anti je sve polazilo za nogom.

Dao je dva gola, a Hajduk se blistavom 3-0 pobjedom plasirao u sljedeće kolo. Ljepši debi nije mogao ni sanjati...

Njegove odlične igre nisu ostale nezapažene, bilo je poziva s raznih strana. Dinamo je nekoliko puta slao emisare, međutim, na kraju bi ipak prevladala Žanetićeva ljubav prema Hajduku.

Bio je veliki nogometaš. U istoj 1960. godini igrao je finale europskog prvenstva i bio standardni igrač u reprezentaciji olimpijskih pobjednika. Ta mu je godina bila svakako najuspješnija u karijeri. U dresu Hajduka bio je motorni half, preko njega tekle su sve akcije.

Blagajne drugih klubova mamile su ga svojim sadržajem, a neostvorena titula s Hajdukom rasplamsavala tu vatru. Njegov klub tada nije imao novaca za rasipanje; bile su to godine kada Hajduku nisu baš "cvjetale ruže". Unatoč brojnim ponudama, nije htio odjenuti dres niti jednog od ostalih velikih klubova bivše države. Na prvom mjestu uvijek mu je bio Hajduk, Split i vjerni navijači, a prije svega njegova Hrvatska.

(Jurica Gizdić)